

или держатъ добичето, хъшлацитѣ распраха тукъ тамъ кожата му и си извадиха отъ гдѣто обичаха по единъ почтенъ кжсъ мѣсо (отъ 4 — 5 килогр.) и се опяха къмъ бивака. Другитѣ хъшлаци като се научиха какъ станъла работата, едни награбиха тесацитѣ и отидоха да довършатъ убитото юнче, а други нарамиха пушкитѣ и се впуснаха да „ловятъ“ другитѣ говѣда. На скоро, четири гърмежа, набързѣ единъ слѣдъ други пуснати, възвѣстиха на четитѣ че мѣсото днеска много болъ ще бѣде. Още три говѣда се убиха и хъшлацитѣ се готвеха за лакомъ обѣдъ.

Разшетаха се гладнитѣ хъшлаци като на свадба. Едни огнове кладятъ, други шишове дѣлатъ, трети мѣсото рѣжътъ, съ една дума всички шетатъ и се готвятъ за пиршество. На скоро пламнаха огньоветѣ накладени отъ клоницата на поваленитѣ на земята стари сухи буки. Дългитѣ шишове съ кебапъ щѣха вече да почватъ да се въртятъ край хубавия жаръ, ами едно нѣщо само трѣбваше още да се урѣди. Трѣбваше кебапа да се посоли, че тогава да се пече.

— Ей, кой има соль бе?

— Дайте малко солчица, който има бе!

— То безъ соль какво ще бѣде, — чуваше се глѣчка мѣжду хъшлацитѣ.

— Само соль ли искашъ бе, на ти и малко черъ пиперецъ, по хубавъ става кебапа, --- се подиграваха други съ онѣзи, които искаха соль. Но гдѣ соль? Жълтица струваше оката ѝ сега, но гдѣ е тя? У никого нѣмаше соль. Само у едно младо хъшовче се намѣрило едно заструже съ десетина — двадесетъ драма чукана соль разбъркана съ червенъ пеперь, която си взело отъ мѣнастиря Св. Иванъ, да му служи за катѣкъ, а у други у никого нѣмаше. Хъшовчето занесе застружето си при войводитѣ за да имъ послужи съ сольта си, но Панайотъ не рачи само тѣ да ядатъ солень, а другитѣ всички безсолень кебапъ, и му рѣче: